

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Frank Edit ügyvéd által képviselt felperes neve (mindkettő felperes címe) felperesnek az Arató Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: Dr. Arató-Auguszt Franciska ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2014. november 20. napján kelt 22.P..../2013/27. számú ítélete ellen az alperes részéről 28. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.000 (ötezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Budapest Környéki Törvényszék 2014. november 20. napján kelt 22.P..../2013/27. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 151.172 forint tőkét, és ezen összeg után 2013. augusztus 1. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatot, valamint 27.700 forint elsőfokú perköltséget.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a 8... utca 8. szám alatti D... C... üzlet az alperes üzemeltetésében áll. A felperes képviselője 2013. április 18. napján helyszíni ellenőrzést végzett, minek során azt tapasztalta, hogy a mennyezetbe épített hangszórókból zene szól. Az nem volt látható, hogy a hangszórókhoz milyen technikai eszközhez voltak kötve. A felperes munkatársa a helyszínen kiállította az „Adatszolgáltatási lap” elnevezésű formanyomtatványt, amelyen feltüntette azt is, hogy az engedély nélküli zenefelhasználás után a jogdíj összegével megegyező mértékű költségátalányt is meg kell fizetni. Az alperes alkalmazottja az adatszolgáltatási lapot nem írta alá.

A felperes ezt követően negyedévente jogdíjfizetési értesítőt állított ki, további fizetési felszólítást is intézett az alpereshez. Az alperes 2013. október 14. napján kelt levelében akként nyilatkozott, hogy a jogosulatlan zenefelhasználás tényét vitatja, ezért jogdíjfizetési kötelezettségének nem tesz eleget. Erre tekintettel a felperes további számlát nem állított ki.

A felperes keresetében 151.172 forint tőke, és ezen összeg után 2013. augusztus 1. napjától a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. § szerinti késedelmi kamat, valamint 27.000 forint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte fenntartva, hogy az üzletben zeneszolgáltatás nem történt.

Az elsőfokú bíróság az Szjt. 16. § (1) bekezdése, a 25. § (1) és (4) bekezdése, a 88. § (1) bekezdése és a 94. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság BH1992/98-as eseti döntésére is a felperes keresetét alaposnak találta és az alperest a kereseti kérelemnek megfelelően marasztalta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtette, hogy az üzletben található hangszórókra tekintettel vélelmezni kell, hogy az alperesnél engedély nélküli zeneszolgáltatás folyt. E vélelemmel szemben eredménytelenül védekezett az alperes, munkatársának és törzsvendégének tanúvallomása nem volt alkalmas az adatszolgáltatási lapban foglalt tények megdöntésére. E körben jelentős súllyal esett latba, hogy az adatszolgáltatási lapban foglaltakat az alperes csak fél évvel később vitatta. Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a felperes a jogdíjigényt a Magyar Közlöny 2013/6. számában közzétett Díjszabási és Adatszolgáltatási lap alapján számította.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezett az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság határozata megalapozatlan. Vitatta, hogy a felperes bizonyította volna a zeneszolgáltatás tényét. E körben a felperes csak saját alkalmazottjának előadására támaszkodott, az adatszolgáltatási lap is csak e személy előadásaként értékelhető. Vitatta, hogy önmagában a hangszórók léte megalapozná a zeneszolgáltatás vélelmezését, hiszen a hangszórók egyéb berendezés nélkül zeneszolgáltatásra nem alkalmas eszközök - azokat egyébként is csak az előző bérlő szerelte be, eltávolításukra gazdasági okból nem került sor.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletével érdemben egyetértett.

A törvényszék a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság nem fogadta el azt az alperesi állítást, miszerint kitöltött adatszolgáltatási lapot az ellenőrzéskor a felperes munkatársa nem hagyott hátra, ezért nem is tudta azt korábban kifogásolni. Egyfelől az alperes munkavállalója, S... M... tanúvallomása szerint csak üres formanyomtatványt kapott, ezzel szemben az alperes 5. sorszámú ellenkérelmében akként nyilatkozik, hogy a kitöltött lapot nem írta alá alkalmazottja. A két nyilatkozatból az a következtetés vonható, hogy a felperes munkatársa az ellenőrzéskor az elsőfokú ítéletben rögzítetteknek megfelelően az ellenőrzés során tapasztaltakról szabályszerűen kitöltött adatszolgáltatási lapot hagyott hátra. Ennek fényében jelentős körülmény, hogy az adatszolgáltatási lapban foglaltakat az alperes csak az ellenőrzés után fél évvel kezdte vitatni.

A hangszórók, mint zeneszolgáltatásra alkalmas technikai eszközök tekintetében ugyan helytálló az az alperesi érvelés, hogy önmagában a hangszóró zeneszolgáltatásra nem alkalmas, mindazonáltal a felperes munkatársának vallomásával és az adatszolgáltatási lapban foglaltakkal szemben a bíróság nem fogadta el az ezzel szembeni tanúvallomásokat. Egyfelől V... R... M... az ellenőrzéskor nem tartózkodott az üzlethelyiségben, így nem nyilatkozhat arról, hogy az adatszolgáltatási lap helyesen rögzítette-e az ellenőrzéskor tapasztaltakat. Az alperes munkavállalója, S... M... tanúvallomása sem fogadható el aggálymentesen kivált arra tekintettel, hogy a helyszínen hagyott nyomtatványok vonatkozásában is cáfolható nyilatkozatot tett. Sokat mondó az az alperesi hivatkozás, miszerint a mai technikai fejlettség korában - amikor akár mobiltelefon csengőhangja is lehet zeneszám - nehezen határozható meg, hogy honnan jön a zene. A bíróság számára ezen nyilatkozat is azt támasztja alá, hogy az ellenőrzéskor zene szólt az ügyféltérben, márpedig az tapasztalati úton

megállapítható, hogy az a plafonból vagy valamelyik vendég eszközéből szól-e.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, a bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdésére figyelemmel az alperest kötelezte a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére a felperesnek.

Budapest, 2015. június 16.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

Dr. Senyei György s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: